

Manolo García en acústic al Tívoli

Després de presentar l'espectacle acústic al juliol al festival de la Porta Ferrada, Manolo García ha aterrat tres nits a Barcelona | La gira acústica seguirà aquest mes dues nits més: el dia 14 al Liceu i, el dia 27, al Palau de la Música dins del festival del Mil·lenni

Enderrock segueix la gira acústica de **Manolo García**. Després dels concerts de dimarts i dimecres, avui el músic tanca les tres nits al Tívoli amb un repertori que s'obre amb la cançó "San Gennaro". Cançó de la seva banda **Los Rápidos**, formats arran de ser músics d'acompanyament de l'argentí **Sergio Makaroff** a primers dels vuitanta. **Manolo** la interpreta sol a la guitarra després que la violinista **Olvido Lanza** hagi hipnotitzat el públic pel passadís de platea.

En un escenari ple d'espelmes de led al terra i d'altres llumetes engabiades, tota la banda s'incorpora per abordar "Solo amar", cançó de 2005 que parla de cels esbiaixats que li serveixen per demanar de nou estar atents al canvi climàtic i assumir que 'No val reduir emissions, cal eliminar-les'. La veu del que va ser un noi del Poble Nou, com li agrada presentar-se, ara canta cançons de fa deu anys per cuidar amb sensibilitat el món que l'envolta ("Sabrás que andar"), ara baixa pel passadís central de platea i rep una rosa d'una fan, o puja a l'escenari a cantar i acompanyar-se d'harmònica, de bongos magrebins, i es treu americana tot lluint una veu de modulacions aràbigues que sens dubte ja és perdurable.

Manolo García al Teatre Tívoli Foto: Xavier Mercadé

Perdurarà perquè ha tingut cura de la seva gent, ha posat èmfasi a cantar amb un 'confiar' en el seu públic i aquest li respon fins i tot en les cançons no tan conegudes (però bellíssimes) com "Braque", una peça on parla sobre l'art i l'artista. Deixa pas a moments per al karaoke en temes com "Llanto de Pasión" d'**El Último de la Fila** (per a tants i tants, segur que 'nuestra canción', o una d'elles), però que denota sobretot un saber tornar a allà on es va començar, un i altre cop, amb dignitat.

S'inicia llavors una fase de l'espectacle on apareixen dues pantalles de fons d'escenari amb jocs d'ombres xineses i una reivindicació perquè la música popular no sigui motiu d'accions contra les dones, i la reivindicació que 'ningú no pot ser carceller de ningú', tot un missatge contra els assassinats i assetjaments contra les dones. L'eclosió en aquest sentit és la cançó "Sombra de la sombra", on el narrador de la cançó se sap posar a l'ombra de la dona i cantar el 'No quiero ser tu cárcel, eso nunca'.

Les cançons en acústic ajuden a estar més atents a les lletres, sovint posades a l'engròs en el món del poprock. L'artesanía de **Manolo García** es comprova així en cançons tan emblemàtiques com "Ardió mi memoria" o quan baixa de nou a passejar-se per platea i es troba a la cantautora **Ivette Nadal** (amb qui ha col·laborat en altres ocasions), a qui li dona la mà i li canta mirant-se-la perquè sap com li guareix l'ànima, la música. La següent arenga de **García** serà, doncs, perquè cuidem la poesia del dia a dia, com és cantar atrapats mirant l'"Océano azul".

Ahir nit amb coneixement de causa, em donares una mà amiga, em mirares als ulls amb molta bondat i em cantares una cançó.

Això cura, això és salut. Això és vida, empatia, amistat, bondat. Màgia.

Gràcies Manolo. Artista 10, persona 10.

Bonica gira, felicitats!!!!!!#manologarcia pic.twitter.com/qgiqPQruvF

? Ivette Nadal (@IvetteNadal) December 4, 2019

Manolo García va dedicar el concert als sense sostre que acuden als serveis socials de L'hort de la vila de Sant Joan de Déu, i canta per la justícia social, per cantar en comunió "Sobre el oscuro abismo en que te meces". "Pájaros de barro" continua sent la cançó més cantada i compartida de **Manolo García**, potser perquè va ser del seu inici en solitari i acumula admiradors. Tampoc no es queda enrere "A San Fernando un ratito a pie y otro caminando". I amb aquesta maleta de records i acords posa mig auditori dempeus, tot i que té la gosadia de fer una digressió a mitja cançó i renyar aquella gent que fa més cas de les llumetes dels mòbils que d'altres coses importants, com volen significar dues escultures *kitsch* fetes de maletes. **García** aposta per cançons, per estar amb els amics, per contemplar la vida en el banc d'un parc o llegir, i per la seva capsa de galetes amb un número concret de fotografies (i no les milers que es poden fer amb el mòbil i que no es tornen a mirar). I deixa clar que la lliçó primera que vol donar és ensenyar i fer mostrar 'como tú haces la belleza'. I no Google.

Són 47 anys cantant i **Manolo García** sap tot el bo i sanador que és cantar, així que no li importa que el públic canti, per això s'ha empescat aquesta gira on revisita cançons seves amb altres tonalitats, amb moltes guitarres, bandúrria i el que calgui per donar-los caliu. Però, conscient de fer l'espectacle amè, també aconsegueix posar dempeus tothom amb "Sara" fins a la inesperada, després dels bisos, "Insurrección" d'**El Último de la Fila**.

A l'entreacte, una traca final que també inclou una sèrie sencera que té com a *leitmotiv* una altra d'aquell duet inoblidable que feia amb **Quimi Portet**, "Somos levedad". I les pantalles es posen en mode salvapantalles d'imatges i motius astronòmics, d'una astronomia raonable però també ben sentida, gràcies encara a no oblidar-se de la pròpia poesia, la de "Rosa de Alejandría", la de "Si te vienes conmigo", la de "Para que no se duerman mis sentidos" (on es vol parlar '*de los amores que son prisión*'), la d'"Una tarde de sol" i la d'insistir una vegada i una altra que, gràcies a les cançons, "Nunca el tiempo es perdido", la més rockera del repertori de la nit. Perquè **Manolo García** ha estat i és, per cantar el que canta, una ànima rockera.

Manolo García al Teatre Tívoli Foto: Xavier Mercadé